

Ἔτσι πρέπει τώρα κι ἄλλαις
ἢ μεγάλαις κουτισμπολαίς,
καὶ τὰ τζάκια τὰ μεγάλα μὲ τὰ κλέη τὰ περισσιὰ
πέτρα πίσω των νὰ ρίξουν,
καὶ μὲς στὰ Γαΐδουρονήσια
Μοναρχίαις νὰ κηρύξουν.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
εὐγενέστερον θαρρᾷ
γιὰ τὴν ἀριστοκρασί καθεμιῆς καληγουλιάραις,
κάθε μυρωδάτης λιάραις,
νὰ περάσῃ τὴν ζωὴ της καὶ σὲ σταύλους καὶ σ' ἀχούρια
παρ' αὐτὰ τὰ καθεστῶτα νὰ κυττάξῃ τὰ καινούρια.

Εἰπέ τέτοια, καὶ πολλαίς,
ποῦχουν μέσα των χολαίς,
κατὰ πάντα συμφωνοῦν μὲ τὰς γνώμας της ἐκείνας,
μὰ προτεινοῦν καὶ χαμπόσαις,
ποῦχουν πιπεράταις γλώσσαίς,
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ καθίσουν στὰς Ἀθήνας.

(Τὸτ' ἐρέθισε θυμὸς τὴν κυρίαν Φασουλῆ
κι ἔξαλλος παραλαλεῖ).

Ἦ Φ. — Ἄν ἐπιμένετε καὶ σεῖς τὰ ντιστεγὰ στοιχεῖα
νὰ ζῆτ' ἐδῶ χωρὶς Αὐλῆ καὶ δίχως Μοναρχία,
ἂν ἐπιμένετε καὶ σεῖς νὰ σήπεσθ' ἐδῶ πέρα
σὲ τοῦτον τὸν ἀσφυκτικὸν τῆς προστηγιάς ἀέρα.

Ἄν θέλετ' ἐπιλήσιμονες Πριγκηρικῶν προγόνων
νὰ ζῆτε μ' ἕνα καθεστῶς,
ποῦ δρᾷ κοινότητος ἀσῶς,
καὶ πνίγει τὴν Ἐμιγκρασίον σὰν ἀσφυξιόγονον.

Ἄν θέλετε καὶ σεῖς, μαντὰμ, τῶν Θυρόνων τὰ στολιδία,
νὰ γίνετε σκουπίδια,
κι ἂν θέλετε κι οἱ τίτιλο σας νὰ πεταχθοῦν στὸ κάρο,
τότε κι ἐγὼ στὸ λείψμα σας παρὸν ντ' ὄνισθ' ἐδῶ
τὸν μὸν μαρὶ τὸν Ἐμιγκρῶ, τὸν γέρο κοντοπίθαρο,
νὰ πᾶμε νὰ καθίσωμε κοντὰ στὸ Χεσολίθαιο.

(Εἶπε τοιαῦτα βρωμερὰ
μὲ φουσκομένα στήθη,
κι ἄλλαις τῆς φώναξαν οὐρρὰ
κι ἂν ἄλλαις εὐφημήθη.)
Κι ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ πολὺ τὸν γέρασαν οἱ χρόνοι,
στῆς Ἐμιγκρῆναις εἶνεται κι ἄλλαις τῆς μπαγαρόναις.)

**Ἀποκάλυψις Ἰγγλέση,
ποῦ πολλὰ θὰ μᾶς ἐκθέσῃ.**

Ἰγγλέσης τάδε μᾶς δηλοῖ,
Ἰγγλέσης τάδε μᾶς λαλεῖ.

Ἀπὸ τοὺς Ἡρακλήδες κι αὐτὸς τοὺς τρομεροῦς,
καὶ τοῦτον ἐστεράνωσε τοῦ Νοεμβρίου νίκῃ,

κι ἦτο Προέδρων Προέδρος σ' ἐκείνους τοὺς καιροῦς,
ὅπου κανεῖς δὲν ἔμενε χωρὶς Προεδρῖλκι.

Σωτήρ κι αὐτὸς μοιραῖος
καὶ τῆς Αὐλῆς στολιδί,
κι ἔκοβε σὰν ψαλλιδί
κι ἡ γλώσσα τοῦ κουρεῖος.

Κι αὐτὸς ἐδημηγόρει μὲ βρυχηθὸν θηρίου
κι ἔξῆπτε πατριώτας,
καὶ μὲ τῆς σαπουνάδες ἔλουζε τρῶ κουρεῖου
ἐκείνους τοὺς προδότας.

Κι αὐτὸς τῶν Ἡρακλήδων ἐπέτρωνε τὸ σμήνος,
κι ἔκρεμασε στὰ ράφια
ψαλλιδία καὶ ξουράφια,
κι ἀπὸ μπαρμπέρης ἔγινε πολιτικὸς κι ἔκεινος.

Ἦταν στολοβάτης, ἦρος,
καὶ πολιτικὸς μὲ κύρος,
καὶ μὲ τὸ Προεδρῖλκι τοῦ καιροῦ τοῦ μακαρίου
προσπαθοῦσε νὰ ξεκάνῃ τὴν κολόνα τοῦ κουρεῖου.

Τότε κάθε πατριώτης εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν
νὰ βροντήσῃ καὶ ν' ἀστράψῃ,
κι ἂν κανένας Δάμιπος γράψῃ
τοῦ καιροῦ τὴν ἱστορίαν,
βέβαια δὲν θὰ ξεράσῃ μέσα στ' ἄλλα ν' ἀνα φέρῃ
• καὶ τὴν δρᾷσιν τοῦ μπαρμπέρη.

Ἔδιναν εἰς τὴν γνώμη τοῦ μεγάλῃ σημασία,
σπανίως τὸν εὗρισκεν μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ
γιατ' εἶχε μὲ τὸν Δούσημανι συχνὰ συναγασία,
κι ὅταν κανένας σύμφωνος δὲν ἦτανε μαζὶ του,
τοῦλεγ' ἐκείνος σὰν κουρεῖος: ἀντε νὰ μοῦ κουρεῦσαι
καὶ μὴ μοῦ κοκορεῦσαι.

Εἰς τὰ Παλάτια σ' ἔχναζε μ' ἄλλους τρανοῦς κυρίους
κι ἔσκάρωνε ψηφίσματα σφαιγῶν καὶ ροδοπάρειος,
καὶ βλέπωντας τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ τοὺς Καγκελα-
[ρίους
εἶχε κι αὐτὸς ἀξίωσιν νὰ γίνῃ Καγκελάριος.

Κρεῖμα κρεῖμα ποῦ καὶ τοῦτος τῆς Αὐλῆς ὁ βαρδιατόρος
δὲν ἐπρόφθασε μὲ χροῖσμα νὰ χροισθῇ Καγκελαρίου...
τέτοια μᾶς ἀποκαλύπτει, καὶ δὲν παθεῖ διατόρος
στὴν μεγάλῃν πελατεῖαν νὰ φωνάζῃ τοῦ κουρεῖου
πῶς χρειάζεται μπαρμπέρης γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμὴν
καὶ πολλοὶ τοῦ λέν: μακάρι κι ἕκατὸ φορὰς ἀμῆν.